

Lieta C-105/08

Eiropas Komisija

pret

Portugāles Republiku

Valsts pienākumu neizpilde – Pakalpojumu sniegšanas brīvība un kapitāla brīvība – EKL 49. un 56. pants, kā arī EEZ līguma 36. un 40. pants – Tiešie nodokļi – Saņemto procentu aplikšana ar nodokli – Nelabvēlīga attieksme pret nerezidentiem – Pierādīšanas pienākums

Sprieduma kopsavilkums

Prasība sakarā ar valsts pienākumu neizpildi – Valsts pienākumu neizpildes pierādījums – Komisijas pienākums

(EKL 226. pants)

Pienākumu neizpildes procedūras ietvaros atbilstoši EKL 226. pantam Komisijai ir jāpierāda, ka pastāv apgalvotā pienākumu neizpilde. Tai ir jāiesniedz Tiesā pierādījumi, kas ir nepieciešami, lai Tiesa varētu pārbaudīt šīs valsts pienākumu neizpildes esamību, un Tiesa nevar pamatoties uz jebkādiem pieņēmumiem.

Tādējādi, tā kā Komisija vālas pierādīt, ka valsts nodokļu tiesiskajā regulājumā ir paredzēti lielāki nodokļi procentiem, kas tiek izmaksāti nerezidentu saimnieciskām vienībām, un šajā ziņā balstās uz aritmētisku piemēru, tai ir jāpierāda, ka skaitļi, uz kuriem ir balstīts tā aprēķins, atbilst ekonomiskajai realitātei, jo, pirmkārt, šo aprēķinu, ko pati Komisija uzskata par "teorētisku", ir apstrīdējusi valsts valdība, pamatojoties uz to, ka pieņēmums, uz kuru tā balstās, nekādi nav saistīts ar realitāti, un, otrkārt, minētā valdība izvirza aprēķinu, kas ir balstīts uz citu pieprasījumu un kas noved pie risinājuma, kurā rezidentu saimnieciskām vienībām tiek uzlikta lielāka nodokļu nasta. Tādēļ Komisija var iesniegt it paši statistikas datus vai datus par banku kredītu procentu līmeni un refinansēšanas nosacījumiem, lai pamatotu šo aprēķinu ticamību. Tā kā ne rakstveida procesā, ne tiesas sēdē un pat ne pēc tieši izteikta Tiesas līguma Komisija nav iesniegusi nekādus elementus, kas varētu apliecināt, ka tās apgalvojumu atbalstam minētie skaitļi tiešām atbilst realitātei un ka tās minētais skaitliskais piemērs nav vienkāršs skolā izdarīts pieņēmums, Komisija nav pierādījusi apgalvoto valsts pienākumu neizpildi.

(sal. ar 26., 27. un 29.–31. punktu)

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2010. gada 17. jūnijā (*)

Valsts pienākumu neizpilde – Pakalpojumu sniegšanas brīvība un kapitāla brīvā aprīte – EKL 49. un 56. pants, kā arī EEZ Līguma 36. un 40. pants – Tiešie nodokļi – Saņemto procentu aplikšana ar nodokli – Nelabvēlīga attieksme pret nerezidentiem – Pierādīšanas pienākums

Lieta C-105/08

par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam, ko 2008. gada 6. martā cēla

Eiropas Komisija, ko pārstāv R. Liāls [*R. Lya*] un M. Afonso [*M. Afonso*], pārstāvji, kuru dzīvesvieta ir norādīta Luksemburgā,

prasītāja,

pret

Portugāles Republiku, ko pārstāv L. Inešs Fernandišs [*L. Inez Fernandes*] un Ž. Menezešs Leitāns [*J. Menezes Leitão*] kā arī – K. Gerra Santošs [*C. Guerra Santos*], pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

Lietuvas Republika, ko pārstāv D. Krjauņiņš [*D. Kriaušis*] un V. Kazlauskaite-Švenčioniene [*V. Kazlauskaitė-Švenčionienė*], pārstāvji,

persona, kas iestājusies lietā.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Ticano [*A. Tizzano*], tiesneši E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], M. Ilešis [*M. Ilešis*], Ž. Ž. Kāzels [*J.-J. Kiesel*] (referents) un M. Bergere [*M. Berger*],

ģenerālvokāle J. Kokote [*J. Kokott*],

sekretāre M. Ferreira [*M. Ferreira*], galvenā administratore,

ģemot vērā rakstveida procesu un 2010. gada 11. februāra tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerālvokāli secinājumus 2010. gada 25. marta tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Savā prasības pieteikumā Eiropas Kopienų Komisija lūdz Tiesu atzīt, ka, procentiem, kas tiek izmaksāti nerezidentu kredītiestādēm, uzliekot lielākus nodokļus nekā procentiem, kas tiek izmaksāti Portugāļu rezidentu kredītiestādēm, Portugāles Republika ir ierobežojusi pakalpojumu sniegšanas brīvību hipotekāro kredītu un cita veida kredītu, ko izsniedz citās dalībvalstīs, kā arī 1992. gada 2. maija Līguma par Eiropas Ekonomikas zonu (OV 1994, L 1, 3. lpp.; turpmāk tekstā – “EEZ Līgums”) dalībvalstīs rezidentu kredītiestādes, jomā un tādējādi nav izpildījusi EKL 49. un 56. pantā, kā arī EEK Līguma 36. un 40. pantā paredzētos pienākumus.

Atbilstošās tiesību normas

2 Atbilstoši Uzņēmumu ienākuma nodokļa kodeksa (*Código do Imposto sobre o Rendimento Pessoas Colectivas*), kas ir apstiprināts ar 1988. gada 30. novembra Dekrētlikumu Nr. 442/B/88, ar grozījumiem, kas izriet no 2005. gada 7. decembra Dekrētlikuma Nr. 211/2005 (2005. gada 7. decembra *Diário da República* I, A sērija, Nr. 234; turpmāk tekstā – “CIRC”), 4. panta 2. punktam juridiskām personām un citām apvienībām, kam ne juridiskā adrese, ne faktiskā vadības vieta nav Portugāles teritorijā, tiek uzlikts uzņēmumu ienākuma nodoklis (turpmāk tekstā – “IRC”) tikai tiem ienākumiem, kas gūti iekšzēmē. Atbilstoši CIRC 4. panta 3. punkta c) apakšpunktam attiecīgē ienākumi tostarp ir arī procenti, ko maksā debitori, kuru dzīvotvieta, juridiskā adrese vai faktiskā vadības vieta atrodas Portugāles teritorijā, vai kuru maksājumu veic šajā valstī esošs pastāvīgs uzņēmums.

3 Ja nav noslēgta vienošanās par nodokļu dubults uzlikšanas novēršanu (turpmāk tekstā – “CDI”), šādiem ienākumiem, piemērojot CIRC 80. panta 2. punkta c) apakšpunktu, principā tiek uzlikts nodoklis ar 20 % likmi.

4 Aplūkojamais IRC saskaņā ar CIRC 88. panta 1. punkta c) apakšpunktu, 3. punkta b) apakšpunktu un 5. punktu tiek iekasēts kā galīgais nodoklis ienākumu gūšanas vietā.

5 Starp Portugāles Republiku un citām Eiropas Savienības dalībvalstīm, kā arī EEZ līguma dalībvalstīm noslēgtajās CDI saskaņā ar Ekonomiskās sadarbības un attīstības organizācijas izstrādātās ienākuma un pašu nodokļu (ESAO) paraugkonvencijas 11. pantu ir paredzēts, ka šiem ienākumiem piemērojamā likme valstī, kurā tie tiek gūti, ir no 10 % līdz 15 %. Atbilstoši CIRC 90.A panta 1. punktam šādos gadījumos pienākums maksāt nodokli ienākumu gūšanas vietā attiecas tikai uz attiecīgo IRC dalībnieci. Attiecībā uz divām valstīm, ar kurām Portugāles Republika nav noslēgusi CDI, proti, Kipras Republiku un Lihtenšteinas Firstisti, šā likme sasniedz 20 %.

6 Lietas dalībniekiem ir skaidrs, ka ienākumu no procentiem, ko ir guvušas nerezidjošas kredītiestādes, aplikšanas ar nodokļiem pamatā ir ienākumu bruto summa, lai gan ienākumi no procentiem, ko saņem rezidjošas kredītiestādes, tiek iekasēti to ar nodokli apliekamajā peļņā. Aprēķinot šo peļņu, tiek atskaitīti radušies izdevumi. Minētajai peļņai atbilstoši CIRC 80. panta 1. punktam tiek uzlikta 25 % vispārējā likme. Pēc Portugāles Republikas domām, var uzskatīt, ka otrajā minētajā gadījumā nodoklis skar procentu neto summu, kas – konkrētāk – var atbilst starpībai starp saņemtajiem procentiem un trešām personām samaksātajiem procentiem, lai iegūtu kapitālu, kas vajadzīgs kredītdarījuma īstenošanai.

Pirmstiesas procedūra un tiesvedība Tiesā

7 2005. gada 21. martā Komisija nosūtīja Portugāles Republikai brīdinājuma vēstuli, kurā tā vērsa Portugāles iestāžu uzmanību uz to, ka, hipotekējamiem procentiem, ko saņem nerezidjošas kredītiestādes, uzliekot lielāku nodokli nekā procentiem, ko saņem rezidjošas kredītiestādes, šā dalībvalsts neievēro hipotekāro kredītu un citu ārvalstu kredītiestāžu kredīšanas veidu pakalpojumu aprītes brīvību, tādējādi neizpildot pienākumus, kas tai paredzēti EKL 49. un 56. pantā, kā arī EEZ līguma 36. un 40. pantā.

8 Tā kā Portugāles Republikas atbilde Komisiju nepārliecināja, tā 2005. gada 19. decembrī nosūtīja šai dalībvalstij argumentētu atzinumu, aicinot to veikt nepieciešamos pasākumus, lai to izpildītu divu mēnešu laikā no tā saņemšanas.

9 2006. gada 24. februārī Portugāles Republika atbildēja, ka tā turpina uzskatīt, ka CIRC

atbilst Kopienu tiesību un ka to katrā ziņā pamato valsts nodokļu sistēmas koherences un iekšējās loģikas iemesli. Turklāt Komisijas ierosinātais risinājums nozīmē, ka nerezidentu kredītiestādēm būtu jāizpauž ziņas, kas nepieciešamas, lai noteiktu to neto ienākumus. Šo ziņu pārbaude Portugāles nodokļu administrācijai varētu radīt acīmredzamas grūtības.

10 Komisija, kuru neapmierināja Portugāles Republikas atbilde, nolēma celt šo prasību.

11 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2008. gada 4. augusta rīkojumu Lietuvas Republikai tika atļauts iestāties lietā Portugāles Republikas prasījumu atbalstam.

Par prasību

Lietas dalībnieku argumenti

12 Komisija uzskata, ka, lai gan nerezidentu kredītiestāžu ienākumiem tiekot paredzēta mazāka nodokļa likme nekā līdzīgiem rezidentu kredītiestāžu ienākumiem uzliekamā likme, nerezidentu kredītiestāžu nodokļu nasta Portugālē faktiski esot nepārsprotami lielāka, jo pretēji rezidentu saimnieciskām vienībām tās no maksājamo nodokļu summas nevarot atskaitīt uzņēmuma izdevumus, kas ir tieši saistīti ar veikto darbību. Šāda atšķirīga attieksme, kā tas izriet no 2007. gada 11. oktobra sprieduma lietā C-443/06 *Hollmann* (Krājums, I-8491. lpp., 35.–38. punkts), esot nerezidentu kredītiestāžu diskriminācija.

13 Paredzot nodokļa ieturējuma ienākumu gūšanas vietā kopājo likmi no 10 % līdz 20 % no Portugālē saņemto procentu bruto summas, attiecīgais tiesiskais regulējums atturot jebkuru ārvalstu kredītiestādi piedāvāt savus pakalpojumus Portugālē, ja vien to peļņa attiecīgajos darījumos ievērojami nepārsniedz nodokļa ieturējuma ienākumu gūšanas vietā likmi. Ēmot vērā paši lielo konkurenci starptautiskajos finanšu tirgos apstākļos, kas esot radušies kopāgas naudas pastāvīgas euro zonā un procentu likmju apmēra līdzīgu iemeslu esamības dēļ, daļēji ārvalstu rezultāti, pastāvot tādi maza iespējamība, ka ārvalstu kredītiestāde varētu gūt peļņu, kas pārsniegtu 10 %. Turklāt, lai atjaunotu vienlīdzību ar rezidentu kredītiestādēm, kam tiek uzlikts nodoklis 25 % no neto ienākumiem apmērā, nerezidentu kredītiestādēm esot jāvar gūt peļņu, kas pērtas reizes pārsniedz rezidentu kredītiestāžu gūto peļņu no viņu attiecīgajām darbībām Portugālē.

14 Komisija uzskata, ka šajā lietā nevarot pārliecinoši apgalvot, ka rezidentu un nerezidentu kredītiestādes neatrodas objektīvi salīdzināmās situācijās. No Tiesas judikatūras, it īpaši no 2003. gada 12. jūnija sprieduma lietā C-234/01 *Gerritse* (*Recueil*, I-5933. lpp., 27. punkts) un no 2007. gada 15. februāra sprieduma lietā C-345/04 *Centro Equestre da Lezíria Grande* (Krājums, I-1425. lpp., 24. punkts), izrietot, ka attiecībā uz uzņēmuma izdevumiem, kas ir tieši saistīti ar tāda nerezidenta darbību daļēji ārvalstī, kurš šajā valstī ir guvis ar nodokli apliekamus ienākumus, rezidenti un nerezidenti atrodas salīdzināmās situācijās, līdz ar to šie izdevumi principā esot jāņem vērā šajā valstī, tāpēc ka tajā nodoklis tiek uzlikts rezidentu neto ienākumiem, t.i., pēc izdevumu atskaitīšanas. Atbilstoši iepriekš minētajam spriedumam lietā *Hollmann* (50. un 51. punkts) nediskriminācijas princips prasot vispirms, lai, ja viens un tas pats nodoklis tiek uzlikts rezidentiem un nerezidentiem, nerezidentu ienākumiem netiktu noteikta lielāka likme par to, kas tiek uzlikta rezidentu ienākumiem, un lai ar nodokli apliekamie ienākumi netiktu noteikti plašāk nekā rezidentiem. Tādā nerezidentu finanšu iestādēm vismaz esot jāatļauj atskaitīt procentus, kas tām ir jāmaksā trešām personām, lai saņemtu kapitālu, kas tiek izmantots kredītdarījumos Portugālē.

15 Komisija arī apgalvo, ka – pretēji Portugāles Republikas apgalvotajam – dzīvesvietas valstij, noslīdzot vienošanās vai vienpusēji nosakot pasākumus, lai novērstu dubultu nodokļu uzlikšanu, neesot kompetences paredzēt nodokļu nastu, kas galu galā būtis jāuzņem

ieguldītājam. Tieši otrādi – dalībvalstij, kuras likumdošanas aktos paredzta diskriminācija, tās esot jālikvidē. Šajā lietā Portugāles Republikas argumentam turklāt neesot nozīmes, jo šīs dalībvalsts praktizētais nodokļa ieturējuma ienākumu gūšanas vietas apmērs šajā ziņā esot tik liels, ka tas varētu aptvert visu peļņu, kas gūta no kredītārajuma, kas noticis parastos tirgus apstākļos.

16 Visbeidzot, attiecībā uz argumentu, ka aplūkojamo atšķirīgo attieksmi pamatojot imperatīvi vispārīgo interešu iemesli, proti, pirmkārt, nodokļu uzlikšanas pilnvaru sadalījuma starp dalībvalstīm saglabāšana un, otrkārt, cēlā pret izvairīšanos no nodokļu maksāšanas, Komisija paši uzskata, ka ir citi pasākumi, proti, Padomes 1977. gada 19. decembra Direktīva 77/799/EEK par dalībvalstu kompetentu iestāžu savstarpēju palīdzību tiešo un netiešo nodokļu jomā (OV L 336, 15. lpp.) paredzētie, kas ļauj dalībvalstīm sasniegt šo imperatīvo vispārīgo interešu iemeslu mērķus, pilnībā ievērojot samērīguma principu.

17 Atbildes rakstā uz repliku Komisija precizē, ka pirmest valsts pienākumu neizpilde neizpaužoties tādējādi, ka pastāv tādās faktiskas situācijas kā tā, kas ir norādīta kā piemērs šajā procedūrā, bet gan tādējādi, ka esot saglabātas spēkā valsts tiesību normas, kuru piemērošana radot acīmredzamu atšķirību nodokļu piemērošanas jomā starp rezidentu un kredītiestādēm un nerezidentu kredītiestādēm par ļaunu pādījumu.

18 Komisija atzīst, ka neesot iespējams noteikt, kuru no trešām personām saņemto kapitālu saimnieciskā vienība konkrēti ir izlietojusi, lai finansētu individuālus kredītājumus attiecīgajai valstī. Tomēr tā apgalvo, ka esot iespējams aprēķināt šīs saimnieciskās vienības gūtās neto ienākumu summas, lai varētu uzlikt nodokli valstī, kurā atrodas ienākumu gūšanas vieta. Šajā gadījumā pietiktu ar to, ka Portugāles Republika atļautu nodokļu maksātājam no bruto ienākumu summas, kas gūti šīs dalībvalsts teritorijā, atskaitīt summu, kas atbilst vidējām izmaksām, kādas parasti ir šim nodokļu maksātājam, lai gūtu līdzīgus ienākumus rezidences valstī. Lai novērstu, ka nerezidentu kredītiestādes neatskaita vidējās izmaksas, ko valsts, kurā atrodas ienākumu gūšanas vieta, var uzskatīt par pirmērīgām, šī valsts varot ierobežot izmaksu atskaitīšanas iespēju ar noteiktu maksimālo summu, piemēram, atkarībā no vidējās izmaksu summas, kas rezidentu kredītiestādēm ir līdzīgiem darījumiem. Katrā ziņā grūtības piesaistīt noteiktas izmaksas atsevišķiem specifiskiem ienākumiem neesot pārliecinošs iemesls, lai pamatotu nerezidentu valstī, kurā tie gūst ienākumus, bruto ienākumu aplikšanu ar nodokli vai faktiski augstākas nodokļu nastas piemērošanu minētajiem ienākumiem nekā tā, kas tiek uzlikta līdzīgiem ienākumiem, ko gūst nodokļu maksātāji rezidenti.

19 Portugāles Republika uzskata, ka Komisijas apgalvotā diskriminācija attieksme esot balstīta uz vienkāršu pieņēmumu. Līdz ar to Komisija neesot pierādījusi, ka pastāv apgalvotā valsts pienākumu neizpilde, un tās prasība esot jānoraida.

20 Šī dalībvalsts paskaidro, ka, pat pieņemot, ka ir gadījumi, kuros, ņemot vērā konkrētos finanšu darījuma apstākļus, var tikt konstatēta nodokļu nastas atšķirība, uzliekot nodokli rezidentu kredītiestādēm saņemtajiem procentiem un nerezidentu kredītiestādēm saņemtajiem procentiem, šī atšķirīgā attieksme neesot diskriminācija un nekādā veidā neierobežojot EKL 49. un 56. pantā, kā arī EEZ līguma 36. un 40. pantā norādītās brīvības.

21 Rezidentu kredītiestādēm un nerezidentu kredītiestādēm situācijas neesot objektīvi salīdzināmas, līdz ar to atšķirīgās attieksmes pastāvīšana attiecībā uz nodokļa bāzi procentiem, kas ir saņemti Portugāles teritorijā, esot pamatota. Šī atšķirība izrietot no kredītājumam un pakalpojumam, kas saistīti ar kredītu piešķiršanu, sevišķi rakstura, kas esot saistīts ar to, ka parasti neesot iespējams nedz noteikt raksturogu saikni starp izdarītajām izmaksām un saņemtajiem ienākumiem, nedz sasaistīt katrā darījumā gūto peļņu un finansēšanai izmantotos līdzekļus. Tādējādi nerezidentu kredītiestādēm saņemto procentu

nodokļa bāzes aprēķins esot jābalsta uz bruto ienākumiem, lai gan rezidentu kredītiestāžu ienākumu aplikšana ar nodokli notiekot, pamatojies uz neto ienākumiem. Tā kā, runājot par pārdarbiem, visi to ienākumi tiekot ņemti vērā neatkarīgi no šo ienākumu gūšanas vietas, esot arī iespējams ņemt vērā visas to izmaksas.

22 Portugāles Republika vēl arī apgalvo, ka katrā ziņā apstrīdēto tiesisko regulējumu pamatojot primāri vispārējo interešu iemesli. Saistībā ar to tā izvirza nodokļu uzlikšanas pilnvaru sadales saglabāšanu saskaņā ar budžeta teritorialitātes principu un cēlu pret izvairīšanos no nodokļu maksāšanas.

23 Atbildes rakstā uz repliku šā dalībvalsts konkrēti k piebilst, ka, tā kā Komisija pieņem, ka neesot iespējams noteikt, kuru tieši kapitālu saimnieciskā vienība konkrēti ir izmantojusi, lai finansētu kredītdarījumus, kas notikuši attiecīgajā valstī, "juridiskā konstrukcija", uz kuru balstās Komisijas izvirzītā argumentācija, pārsniedzot Kopienas tiesību sistēmas atbilstošo. Tādā apstrīdētais tiesiskais regulējums nevarot tikt uzskatīts par nesaderīgu ar EK Līgumu un EEZ Līgumu.

24 Komisijas ieteiktā sistēma liekot no jauna piemērot abstraktu un mērķlīdzīgu atskaitēšanu no nerezidentu kredītiestāžu ienākumiem, kas nozīmē, ka darījuma rezultāts pilnībā neatbilstu nerezidentu tirgus dalībnieku konkrētajai neto ienākumu realitātei. Turklāt šādā sistēmā pretī tam, kas šajā ziņā esot prasīts Komisijas minētajā judikatūrā, neesot nekādas saiknes starp izdevumiem, kas tiek ņemti vērā, un darbību, kas ir radījusi ar nodokli apliekamos ienākumus. No tā izrietot, ka, ievērojot šajā lietā piemērojamo tiesisko regulējumu, rezidentu saimnieciskās vienības un nerezidentu saimnieciskās vienības neatrodies objektīvi salīdzināmā situācijā.

25 Lietuvas Republika, kas ir iestājusies lietā Portugāles Republikas prasījumu atbalstam, uzskata, ka, lai varētu noteikt, vai pastāv atšķirīga attieksme par aunu nerezidentu kredītiestādēm, esot jāņem vērā ne tikai valstī, kurā tiek gūti ienākumi, uzliekamie nodokļi, bet arī tie, kas tiek piemēroti attiecīgā saimnieciskā vienības rezidences valstī. Šajā lietā Komisija esot pārbaudījusi tikai attieksmi, kas izriet no Portugāles likumdošanas aktu piemērošanas, un abstrahējusies no sekām, ko rada minēto saimnieciskā vienības rezidences valsts likumdošanas akti to spēkā un gribai piedāvāt to pakalpojumus Portugāles teritorijā. Līdz ar to esot jāsecina, ka Komisija neesot pierādījusi apgalvoto valsts pienākumu neizpildi.

Tiesas vērtējums

26 Vispirms ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru valsts pienākumu neizpildes ietvaros atbilstoši EKL 226. pantam Komisijai ir jāpierāda apgalvotā valsts pienākumu neizpilde. Tai ir jāiesniedz Tiesā pierādījumi, kas ir nepieciešami, lai Tiesa varētu pārbaudīt šīs valsts pienākumu neizpildes esamību, un Tiesa nevar pamatoties uz jebkādiem pieņēmumiem (skat. it īpaši 1989. gada 5. oktobra spriedumu lietā 290/87 Komisija/Nīderlande, *Recueil*, 3083. lpp., 11. un 12. punkts, kā arī 2010. gada 4. marta spriedumu lietā C-241/08 Komisija/Francija, Krājums, I-0000. lpp., 22. punkts).

27 Šajā lietā, lai pierādītu, ka Portugāles tiesiskais regulējums, attiecībā uz kuru tā nav apstrīdējusi, ka tajā ir atšķirīga attieksme attiecībā pret IRC rezidentu saimnieciskām vienībām un nerezidentu saimnieciskām vienībām, rada lielākus nodokļus pārdarbiem, Komisija balstās uz aritmētisku piemēru, kas ir balstīts uz pieņēmumu, ka aplūkojamās saimnieciskās vienības gūtā peļņa šajā piemērā ir 10 %.

28 Kā izriet no ģenerālvokātes izveidotās tabulas vietas secinājumu 31. punktā un argumentiem, kas plašāk ir izvērsti šo pašu secinājumu 37.–39. punktā, peļņas lielumam ir būtiska nozīme, pārbaudot, vai tās tiesiskais regulējums, kāds tiek aplūkots pamata lietā, paredz uzlikt lielākus nodokļus nerezidentu saimnieciskām vienībām, jo nodokļa likme nav vienāga

elements, kas j??em v??r? šaj? sakar?.

29 T? k?, pirmk?rt, Portug?les vald?ba ir apstr?d?jusi šo apr??inu, ko pati Komisija uzskata par "teor?tisku", pamatojoties uz to, ka pie??mums, uz kuru t? balst?s, nek?di nav saist?ts ar realit?ti, un, otrk?rt, min?t? vald?ba izvirza apr??inu, kas ir balst?ts uz citu pe??as lielumu un kas noved pie risin?juma, kur? rezid?još?m saimniecisk?m vien?b?m tiek uzlikta liel?ka nodok?u nasta, Komisijai bija j?pier?da, k? to ?ener?ladvok?te ir nor?d?jusi savu secin?jumu 40. punkt?, ka skait?i, uz kuriem t? ir balst?jusi savu apr??inu, atbilst ekonomiskajai realit?tei. Komisija var?ja, piem?ram, iesniegt statistikas datus vai datus par banku kred?tu procentu l?meni un refinans?šanas nosac?jumiem, lai pamatotu šo apr??inu ticam?bu.

30 Tom?r ir j?konstat?, ka šaj? liet? ne rakstveida proced?r?, ne tiesas s?d? un pat ne p?c tieši izteikta Tiesas l?guma Komisija nav iesniegusi nek?dus elementus, kas var?tu apliecin?t, ka t?s apgalvojumu atbalstam izvirz?tie skait?i tieš?m apstiprin?s realit?t? un ka t?s min?tais skaitliskais piem?rs nav vienk?ršs skol? izdar?ts pie??mums.

31 Š?dos apst?k?os ir j?uzskata, ka šaj? liet? Komisija nav pier?d?jusi Portug?les Republikai p?rmesto valsts pien?kumu neizpildi.

32 L?dz ar to Komisijas pras?ba ir j?noraida.

Par ties?šan?s izdevumiem

33 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam lietas dal?bniekam, kuram spriedums ir nelabv?l?gs, piespriež atl?dzin?t ties?šan?s izdevumus, ja to ir pras?jis lietas dal?bnieks, kuram spriedums ir labv?l?gs. T? k? Portug?les Republika ir pras?jusi piespriest Komisijai atl?dzin?t ties?šan?s izdevumus un t? k? Komisijai spriedums ir nelabv?l?gs, j?piespriež Komisijai atl?dzin?t ties?šan?s izdevumus. Lietuvas Republika, kas iest?jusies liet? Portug?les Republikas iesniegto pras?jumu atbalstam, saska?? ar Reglamenta 69. panta 4. punkta pirmo da?u sedz savus ties?šan?s izdevumus pati.

Ar š?du pamatojumu Tiesa (pirm? pal?ta) nospriež:

- 1) **pras?bu noraid?t;**
- 2) **Eiropas Komisija atl?dzina ties?šan?s izdevumus;**
- 3) **Lietuvas Republika sedz savus ties?šan?s izdevumus pati.**

[Paraksti]

* Tiesved?bas valoda – portug??u.